

DE RE MILITARI X

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

От Руслан Трад и Александър
Стоянов
Брой 10

DE RE MILITARI

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад и Александър Стоянов

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 2.06.2016

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

Журналят се издава с подкрепата на медийната платформа
[КлинКлин](#).

10 СЕДМИЦИ ПО- КЪСНО

Крепостта на Даеш („Ислямска държава“), град Фалуджа, е заобиколена. Това заяви иракският генерал Хамид ал Малики във видео обръщение от Министерство на отбраната на Ирак, публикувано на 31 май. Съобщение, което напомни на света, че местните хора в Ирак и Сирия опитват да се справят както могат с радикалите.

Като че ли през последната година животът не беше завладян от името „Ислямска държава“. Атаките, извършени от групировката в Брюксел и Париж напомниха, че живеем в един динамичен свят, в който старите термини и устои си отиват и е нужно да погледнем с нов поглед към световните събития. Събития, които в Европа се пренебрегваха – избухването на сирийския бунт, последвалата го гражданска война, нахлуването на радикали и обръщането на фокуса от Асад към „Ислямска държава“, хуманитарната катастрофа в Либия, Сирия, Йемен, намесата на Русия, бежанските вълни – събития, на които обърнахме внимание едва, когато достигнаха бреговете ни.

Днес иракските сили, подкрепени по въздух от иракски и американски самолети, започнаха операция за връщането на Фалуджа. В момента има тежки сражения. Джихадистите, обаче, отвърнаха на настъплението. Тази ужасяваща всички организация се установи не само в Ирак и Сирия, но и в Либия, Йемен, Афганистан, Египет, Нигерия...Светът наблюдава, а обществото е завладяно от клиповете и пропагандата на групировката. 10 седмици по-късно, нашият журнал проследява стъпките и развитието на Даеш, за да можем да си обясним ставащото на терен и да предоставим нужната картина за по-добро разбиране на ситуацията в световен мащаб.

Следващата стъпка от операцията във Фалуджа (чието начало разгледахме в брой 9), е да се навлезе в сърцето на града, откъдето трябва да бъдат изтласкани силите на „Ислямска държава“. Дали загуби

обществото интерес към събитията, не знаем. Но със сигурност, от времето, когато започнахме журнала *De Re Militari* в края на март 2016, бяхме скептични по множество въпроси. Днес, когато наблюдаваме, събитията в Сирия и Ирак, Либия и Йемен, виждаме, че ако има политическа воля, проблемите могат да бъдат решавани.

Десетки хиляди цивилни са изложени на риск, след като сраженията започнаха в самия град и има съобщения, че „Ислямска държава“ екзекутира мъже и жени, които отказват да се сражават на тяхна страна.

Ако Фалуджа бъде освободен, иракските власти ще се изправят пред нови въпроси и предизвикателства – сред тях, преодоляване на социални и политически проблеми, които доведоха до възхода на „Ислямска държава“, както и въпроси по сигурността.

Сраженията продължават и в този момент. А ние, от *De Re Militari*, ще продължим да следим ситуацията на терен и ще опитаме да предоставим информация, с която читателите ни да си помогнат при обяснението на днешните събития, разтърсващи ни и тук, в Европа. Да се надяваме, че след още 10 седмици, ще можем да кажем, че положителните новини са станали повече от лошите и отрицателните.

АВТОРИТЕ

Руслан Трад

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВнР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

Александър Стоянов

Историк и журналист, *magister cum laude* и настоящ докторант от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

СИТУАЦИЯТА В ИРАК И ЗАЩО ПАДАНЕТО НА ФАЛУДЖА Е САМО НАЧАЛОТО

На 30 май иракската армия щурмува южните части на град Фалуджа, подкрепени по въздух от иракски и американски самолети. Същата вечер единици на армията завзеха полицейски участък в рамките на града, откъдето стартираха директна атака по основните крепости на Даеш („Ислямска държава“) в Ирак.

Ожесточени сражения се водят два дни поред, като джихадистите отвърнаха на атаките. Армията достигна на 500 метра от квартал Ал Шухада, в югоизточната част на града, където Даеш дават отпор. Битката за Фалуджа е най-голямата досега срещу джихадистите, а градът е известен с това, че се е превръщал в гробница за не една военна сила.

Фалуджа е най-близкият бастион на Даеш до столицата Багдад и се смята, че служи за основна база, от която групировката се засили през последните години. Именно от Фалуджа започнаха кампаниите с коли-бомби срещу шиитски квартали в Багдад и именно тук американските сили претърпяха едни от най-лошите си моменти след падането на Саддам Хюсеин през 2003. От 2004 насам Фалуджа е постоянно под напрежение и арена на сражения, полицейски акции, отвличания, бастион на сунитските бунтовници и също така район, изпитващ дълбока ненавист към правителството.

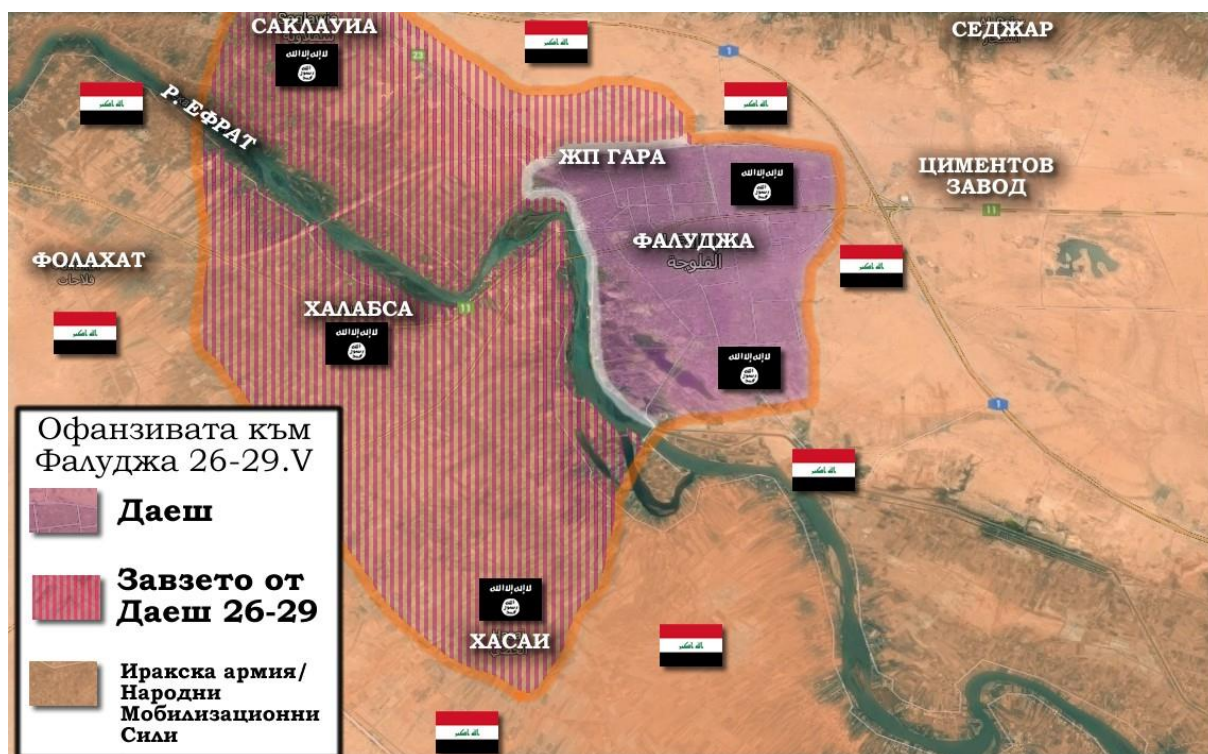
Докато правителствените сили, подкрепени от про-правителствените милиции Хашд ал Шааби, засилват атаките си, **джихадистите организираха серия от атентати в Багдад.**

Само за ден над 20 души бяха убити на 30 май, а други 50 бяха ранени при взривове на коли-бомби в три района на иракската столица.

Отделно от офанзивата срещу Фалуджа, **кюрдските сили в Северен Ирак започнаха операция в посока Мосул**, който се пада най-големият град, държан от джихадистите, с над 1 милиона души цивилно население.

Фалуджа, един от главните анти-правителствени градове в Ирак и бастион на сунитските племена, беше първият град в Ирак, който Даеш завзеха през януари 2014 година. Месеци по-късно, групировката завзе големи области на север и на запад, като обяви „халифат“, простиращ се и върху части от Сирия.

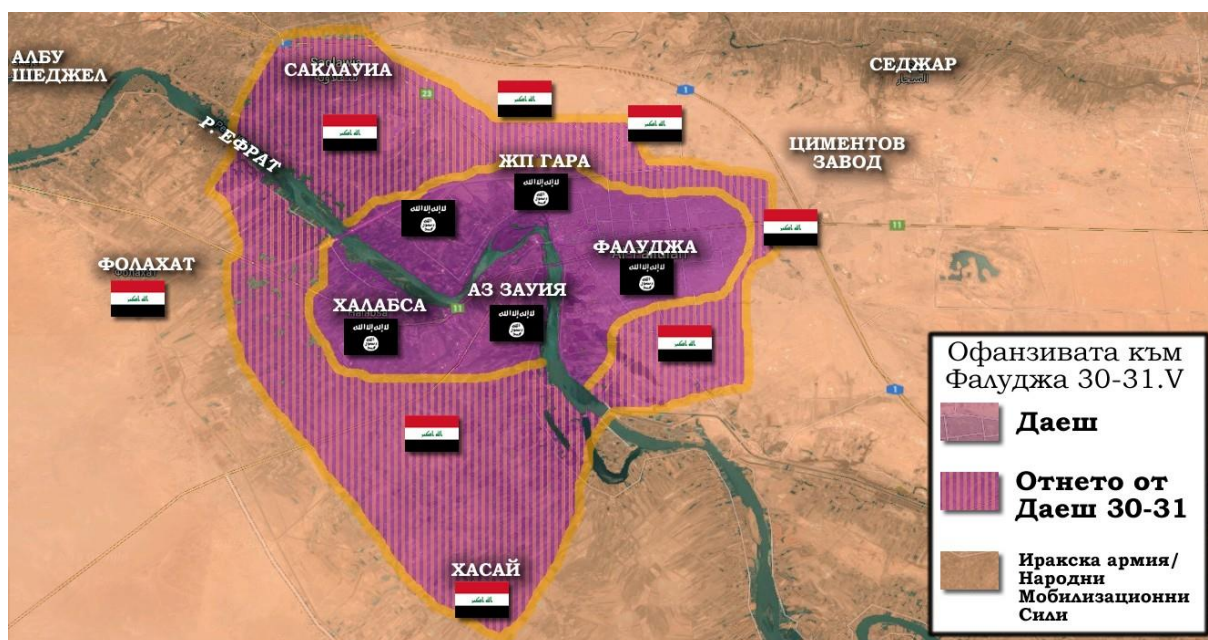
Докато иракската армия подsigурява подстъпите към Фалуджа, **Хашд ал Шааби консолидираха силите си в селото Саклауия**, северно от Фалуджа. Шиитските милиции, които водеха главните сражения срещу Даеш в други части на страната, обещаха да не взимат активно участие в атаката срещу сунитския град, за да се избегне религиозното напрежение. САЩ също подпомогнаха взимането на това решение – американците, които подsigуряват по небе наземните атаки, заявиха неведнъж, че няма да окажат подкрепа, ако шиитските милиции влязат във Фалуджа.

Между 500 и 700 джихадистки бойци се намират в сърцето на Фалуджа според оценките на САЩ. Водената от САЩ коалиция нанесе най-малко 21 въздушни удара само на 30 май в близост до Фалуджа, унищожавайки позиции на Даеш, превозни средства и тунели за бягство.

Трябва да споменем отново, че през 2004 година именно във Фалуджа се установи най-тежката съпротива срещу американската инвазия в Ирак. Американската армия не успя да влезе в града няколко пъти и се стигна до издевателства на наемници от „Блекуотър“ на централния площад, станали причина за масови съдебни процеси срещу американски военни. Още от 2004 Ал Кайда зае позиции във Фалуджа, а след това – от 2009 насам – Даеш.

Когато джихадистите поемат народното недоволство срещу инвазията на САЩ, те изграждат бастион във Фалуджа. **Всеки квартал е снабден с оръжейни складове, а под земята има редица снабдителни тунели, които водят в и извън града.** Те могат да се ползват за вкарване на важни продукти при обсада, както и за вкарване на оръжие. Но тунелите се ползват и за извършване на инфилтрация в съседни селища – джихадистки бойци използват тунелите, за да излизат извън града, когато трябва да извършат атака и се появяват зад позициите на нападателите си.

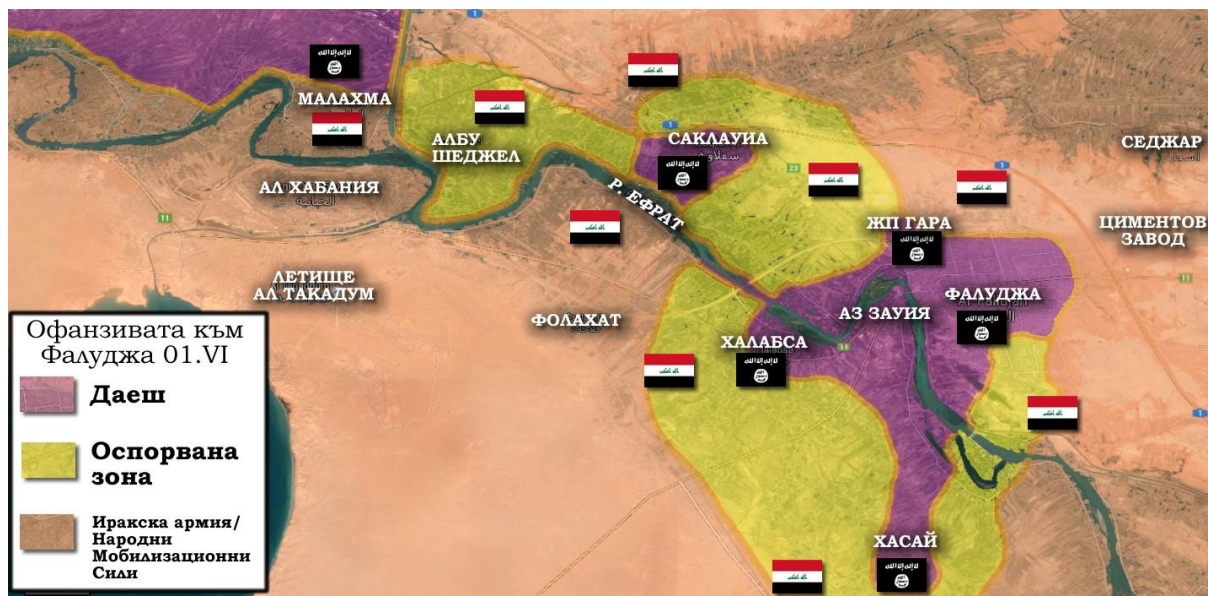

Един от най-големите проблеми на иракската армия е да запази контрола си върху вече върнати селища, тъй като Даяш лесно влизат в тях през селски и неизползвани пътища.

Над 50 000 цивилни са в капан в града, от които близо 20 000 са младежи и деца, като част от тях ще бъдат ползвани за жив щит. Те нямат редовен достъп до храна, вода и медицински грижи. Освен всичко останало, цивилните могат да бъдат обект на репресии от страна на правителствените части – нещо, което САЩ и Багдад искат да избегнат.

Ако Фалуджа бъде завзет, той ще е третият голям град върнат от правителството след родния град на Саддам Хюсеин Тикрит и Рамади, главен град на най-голямата иракска провинция, Анбар. Фалуджа също се намира в тази провинция и правителството се нуждае от него, за да подсигури основните центрове по долината на река Ефрат на запад от Багдад.

На северният фронт, силите на курдите от Иракска Кюрдистан предприеха нападения на 29 май, за да изтласкат джихадистките позиции от селата на около 20 км. източно от Мосул. Така се увеличава натискът върху Даяш в самия Мосул. Кюрдските сили, известни като пешмерги, завзеха 6 села на 29 май, подсигурени по въздух от САЩ.

Операцията срещу Фалуджа беше обявена на 22 май от премиера на Ирак, Хайдар ал Абади. На 22 май именно имаше серия от атентати, отнели живота на 150 души. Влошаването на ситуацията със сигурността добави допълнителен политически натиск върху Абади, който се бори да запази подкрепата на шиитски милиции на фона на масови протести срещу липсата на реформи. Промените и реформите са желание на Абади, но политическите му опоненти блокират гласуванията.

При атентата на 30 май загинаха най-малко 20 души. Едновременно избухнаха коли-бомби в три района на Багдад – Садър Сити и кварталите Шааб, и Тармия.

Битката за Фалуджа помага на Абади да пренасочи вниманието на несъгласните политически сили в Ирак към Даеш, така че да успее да прокара желаните от него реформи, фокусирани върху изкореняването на корупцията по етажите на властта. В реч на 29 май, той призова политическите групи да „замразят своите различия, докато военните операции не приключат“.

Операцията, която започна на 1 юни, може да отнеме седмици, като има за цел

Малък отряд от американски специални части ще подкрепя на терен офанзивата,

Турция е разтревожена от напредването на кюрдските сили по протежение на

Манбидж. Според сведенията, **кюрдите само ще участват в завземането на града, но няма да установяват контрол**. Тази задача се пада на арабските сили в състава на коалицията Сирийски демократически сили, част от която са и YPG.

Офанзивата срещу Манбидж идва на фона на атаката срещу „столицата“ на Даеш, Ар Ракка, която се развива през последната седмица и половина. Около 300 души от американските специални части подпомагат на терен кюрдските сили.

На юг – борба срещу Даеш без много фанфари

Нов тласък от страна на подкрепените от Запада и арабските държави бунтовници има в **Южна Сирия**. Целта е да се изтласка Даеш от районите в близост границите с Йордания и Голанските възвишения до столицата Дамаск.

Докато офанзивите срещу групировката се развиват във Фалуджа в Ирак и на север и изток в Сирия, с помощта на специалните части на САЩ, кюрдските и арабските сили, трета операция срещу Даеш започна с **далеч по-малко фанфари** на юг.

Кампанията е задвижвана от секретния Команден център за военни операции (известен като МОС), базиран в Аман, Йордания. В него работят служители на разузнаването на Йордания, САЩ, Великобритания и арабските държави от Персийския залив и изигра важна роля в активирането и организирането на бунтовническите сили, борещи се срещу Башар Асад.

Примирието, постигнато с помощта на ООН до голяма степен спря сраженията между про и анти-Асад силите на юг. Това спомогна на бунтовниците да започнат съгласувана атака срещу Даеш, водена от военната формация в състава на Свободната сирийска армия, Южен фронт. Докато основните сили остават на място, за да отговорят на възможни нарушения на примирието с Асад,

около 4500 бойци, включително групи, обучени за операции през нощта от американските специални чати в Йордания, са преразпределени за нападение на позициите на джихадистите в Джумле, Шаджаре, Куеуе, Бейт Арар, Абдийн и язовирът Сехм ал Джолан в провинция Дараа. Тренировъчният лагер на Даеш в югоизточната пустинна зона Хош Хамад не е в списъка с цели, защото е извън обсега на бунтовниците.

В серия от писмени съобщения, изпратени до бунтовническите части през май месец, МОС ги призовава да се сражават срещу Даеш. В едно съобщение Командният център критикува частите, че забавят операциите, въпреки възможността да се атакуват Даеш. „Страните, участващи в Центъра, са уморени от извинения.“, пише в едно от съобщенията, имайки предвид желанието на страните от Залива да се атакува по-бързо Даеш, за да не се разгърнат в Южна Сирия.

Анти-Даеш кампанията в южните райони започна на 21 март, според висш командир на бунтовническите сили, но не успя да постигне очакваните пробиви, което предизвика реорганизация, нови тактики, нови доставки на оръжия и повече натиск от Командния център. В края на май Центърът предупреди бунтовниците, че ще намали паричните потоци, освен ако не започнат да печелят на терен срещу Даеш в Южна Сирия. За всеки ден, в който напредъкът се забавя, ще има забавяне на парите за една седмица.

Бунтовниците, които доброволни участват в битки срещу Даеш, имат допълнително заплащане. Докато бойците, участващи в борбата срещу режима на Асад обикновено получават между 50 до 100 долара на месец, сражаващите се срещу Даеш взимат от 100 до 250 долара (за сравнение – Даеш плаща по 400 долара).

В южните части на Сирия Даеш не постигна такива успехи, както в Източна и Северна Сирия, и Западен Ирак. Независимо от това, групировки, свързани с Даеш, завзеха територии в югозападните райони, на по-малко от 100 километра от йорданската столица Аман.

Двете основни групи, свързвани с Даеш в този район, са Харакат Ал Мутанна и Бригадата на Мъчениците от Ярмук, които обявиха в края на май, че се обединяват в Армия на Халед бин Уалид. Бойците от Джейш ал Джихад, водени от Абу Мусаб ал Фануси, също се присъединиха в новата фракция. Реорганизацията най-вероятно се случва заради натиска от бунтовниците от Свободната сирийска армия.

И Харакат ал Мутанна, и Мъчениците от Ярмук отричат да са част от Даеш, но не скриха споделената идеология и често използват същите знаци, каквито имат Даеш. Армията на Халед бин Уалид е под командването на **Абу Усман Идлиби**, който според Командния център в Аман е свързващото лице между отделните групи, включили се в новата фракция. Той нямаше важна роля преди, докато не беше убит миналия ноември командирът на Мъчениците от Ярмук, Мохамад Абу Али ал Баради. Неговата история продължава да остава неясна.

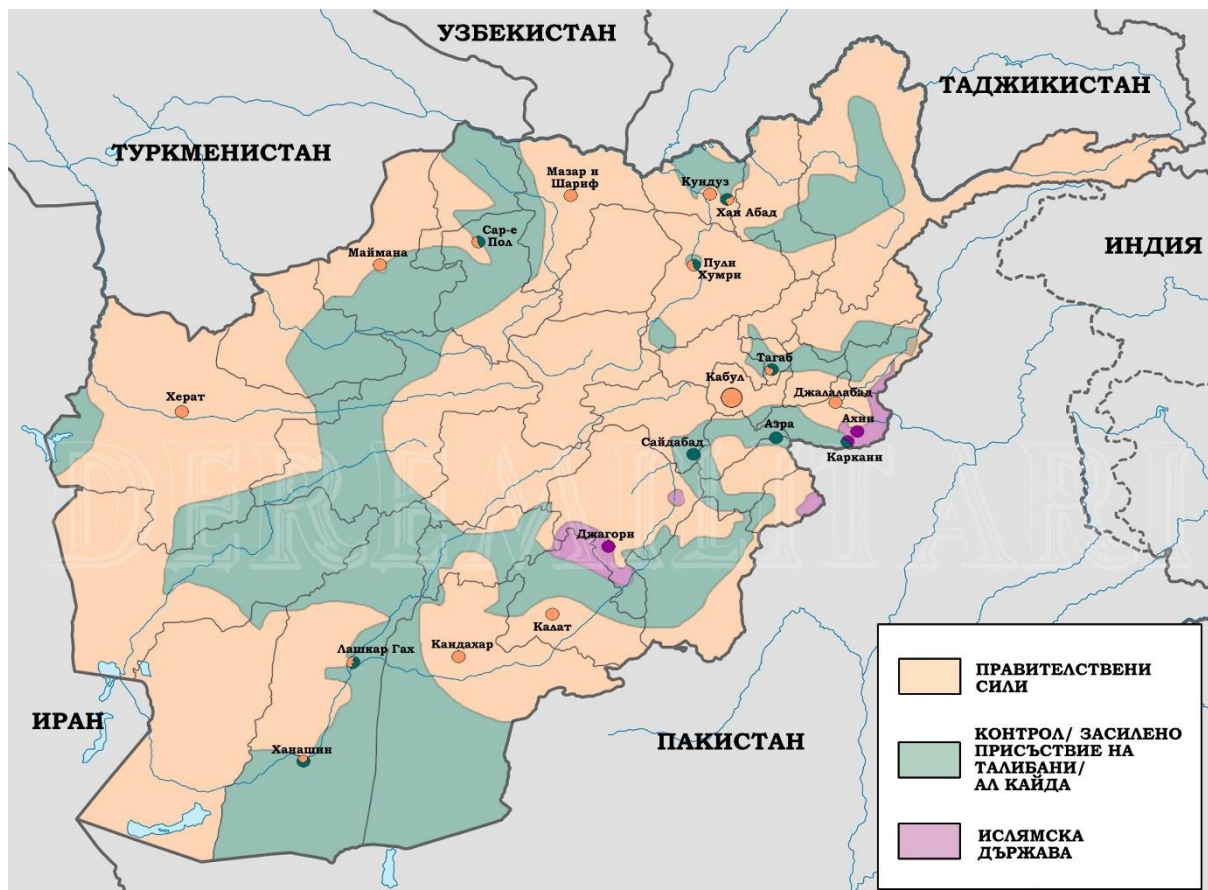
Според сирийски източник по сигурността, запознат с операциите на Командния център, Абу Усман Идлиби е боен псевдоним на сириец от северния град Идлиб, който се е сражавал срещу американците в Афганистан и Ирак след 11 септември 2001. Смята се, че е влязъл в Ракка от Западен Ирак след като през 2011 избухва въстанието срещу Башар Асад, превърнало се в гражданска война, доминирана след 2013 година от радикални групи. От Ракка, де факто „столицата на Даеш“, той е изпратен в Южна Сирия, за да обедини силите там в подкрепа на джихадистите.

Този ход изглежда се увенча с успех. **Подкрепените от Командния център бунтовнически командири казват, че Абу Усман Идлиби е съставил стабилен план** за защита на районите под негов контрол. Външните отбранителни линии са били завзети от Южния фронт, но в крайна сметка бойците са били отблъснати от добре дисциплинирани отряди, въоръжени с малокалибрени оръжия и окопали се в защитните линии. В допълнение, районите са минирани, а разположените минохвъргачки явно се използват от добре подготвени сили.

Бунтовническите командири признават също, че са имали ограничено влияние в призива за борба срещу Даеш в провинция Дараа. Докато приоритет трябва да е битката срещу Даеш, някои бунтовнически фракции не виждат Харакат ал Мутанна и Мъчениците от Ярмук като част от джихадистите. Други настояват, че фокус трябва да остане битката им срещу режима на Асад и атакуването на сила като Даеш, е похабяване на ресурси. **В същото време, Харакат ал Мутанна и Мъчениците от Ярмук извършиха няколко успешни атаки срещу командири на Южния фронт.** Съвсем наскоро, един от основните снабдителни на оръжие за Южния фронт, известен като Шег Шег, беше убит при бомбен атентат на 27 април, което доведе до сериозни проблеми за хранителните линии на бунтовниците. Според данните, хора, свързани с Даеш, седят зад атаката.

Под натиска на своите поддръжници, особено Йордания и Саудитска Арабия, свързани с Командния център **бунтовнически фракции се стремят да намалят и броя на командирите от 50 на 10.** Всеки от тях ще има отговорност върху конкретна географска област, както и когато се поднови битката срещу режима на Асад. **Предшните опити да се реорганизира йерархията и структурата на командване, доведоха до вътрешни битки,** но в крайна сметка се създаде един бунтовнически алианс, способен да осигурява победи срещу силите на Асад, подкрепени от Русия и Иран. В месеците преди примирието на ООН, обаче, бунтовниците загубиха град Шейх Мискин от сирийската армия, което доведе до сериозно преосмисляне на стратегията им.

АФГАНИСТАН – УБИЙСТВОТО НА ЛИДЕРА НА ТАЛИБАНИТЕ ПОКАЗА ВРЪЗКИ С ИРАН

Талибаните засилват присъствието си в Афганистан.

На 21 май след удар от дрон, насочен срещу кола, местни жители в пакистанската провинция Балочистан, откриват пакистански паспорт, като по чудо непокътнат, в страни от разкъсаните тела на двамата души, които са се возили в колата. Паспортът е на Уали Мохамед, който учудващо много прилича на **молла Ахтар Мансур**, върховният лидер на талибаните в Афганистан, към когото е насочен ударът с дрон. Според пакистански медии, паспортът посочва, че собственикът му, най-вероятно молла Мансур, се е завръщал от Иран, където е бил от 26 април. **Издание Foreign Policy съобщава, че молла Мансур е пътувал в същата дестинация за няколко седмици през февруари и март.**

Решението на молла Мансур да посети Иран и да напусне сигурността на провинция Балочистан, където се намира голяма част от лидерството на талибаните на пръв поглед е странно. Все пак Иран не е приятелска страна –

напротив, Техеран формално се присъедини към операцията на НАТО в Афганистан през 2001 година. Иранците изиграха важна роля и по време на конференцията в Бон през 2001, на която се обсъждаше новото правителство след падането на талибаните. В ранните години на американската инвазия, Техеран дори предостави данни за талибанските позиции и техните сили. 20 000 афганистански войници се обучаваха от ирански инструктори.

Иран, също така, има религиозни причини да се дистанцира от талибаните. Техеран е стожер на шиитския ислям, докато талибаните са сунитски радикали, които поддържат връзки с Джундаллах – сунитска терористична организация в Иран. **Талибаните ръководят и немалка част от търговията с наркотици** и особено с хероин, който се превърна в „епидемия“ в Техеран. Не на последно място, властите в Иран обвиняват талибаните за убийството на дузина дипломати в иранското консулство в Мазар-е-Шариф през 1998 година. Тогава Техеран и Кабул бяха на ръба на война.

Западните анализатори предлагат опростено обяснение на пътуванията на молла Мансур в Иран: талибанският лидер е бил там за лечение, за да избегне пакистанските болници и възможността да бъде разкрит от службите в Пакистан. Няма данни за какво може да е бил лекуван. Американски медии съобщават, че може да е пътувал и „по семейни причини“.

Пътуването на молла Мансур в Иран може да е имало и други цели. Въпреки различията между Техеран и талибаните, те споделят и общи интереси, по които могат да си сътрудничат. На първо време и двете страни са подозрителни относно ролята на Запада в района и се опитват да подкопават влиянието на Вашингтон.

Реално, връзките между Иран и талибаните датират още от 2000 година, когато тогавашният лидер на талибаните, молла Мохамед Омар натоварва Хирулла Саид Хаирхуа със задачата да подобри отношенията с Техеран. Тогава Иран се съгласява да снабдява талибаните с мини и малокалибрени оръжия. За това говорят и прихванатите товари през 2007 и 2011, пълни с муниции, пътуващи от Иран за районите под контрола на талибаните. Кулминацията на талибанско-иранските отношения е откриването на офис на талибаните в град Захедан през 2012, в който район живеят милиони афганистански мигранти. По онова време, Иран се притеснява, че американските сили за се повишили и може да атакуват ядрените обекти от територията на Афганистан.

Днес обстоятелствата са други. Американските военни са в голяма степен изтеглени от Афганистан, а Иран и САЩ сключиха важно ядрено споразумение. Но въпреки това, **през последната година се забелязва движение на пари от Иран и оръжия към талибаните. Защо?**

Една от причините, които могат да обяснят и скорошният опит на Москва да се свърже с талибаните, е общото безпокойство относно **нарастващото влияние на Даеш („Ислямска държава“) в Афганистан**, където около 3000 талибански бойци заявиха готовност да се присъединят към организацията. Внезапната смърт на молла Мансур може да накара и други талибани да дезертират към джихадистката групировка.

Друга причина, която може да обясни затоплянето на отношенията между Иран и талибаните, е желанието на екстремистите да прекъснат зависимостта си от Пакистан. Немалко от талибанските лидери са изпитвали недоволство от тази зависимост и покровителство на властите в Исламабад, тъй като имат недоверие към тях. Пакистанската армия често арестува талибани, нарушава договорки и опитва да ги контролира. Със смъртта на молла Мансур, талибаните ще погледнат към възможностите за прекъсване на тази зависимост. Една от опциите е Иран.

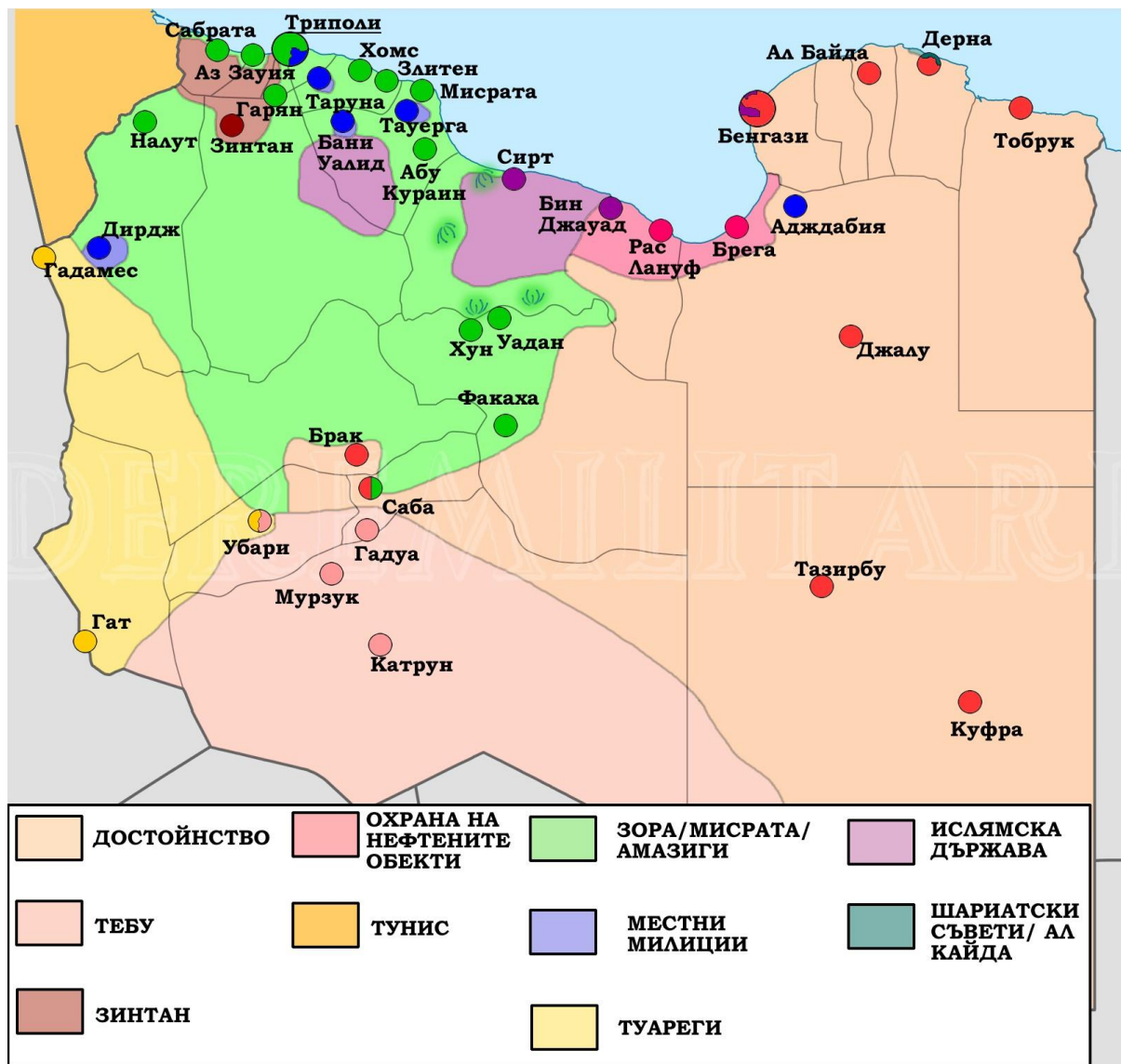
За Техеран, разбира се разрастването на влиянието му е важна тема. Ако сътрудничи на талибаните, Иран би могъл да удари интересите на Пакистан, който смята Афганистан за своя заден двор. За Иран такова сътрудничество реално може да има предимно лоши последици – по-несигурен Афганистан означава повече бежанци и разходи по сигурността на границите, а също и даване на предимство на една войнстваща и опитва група като талибаните. Талибаните биха могли да навредят на Иран и в светлината на ядрената сделка и вдигнатите санкции. **Наскоро индийският премиер Нарендра Моди посети Техеран, за да сключи няколко важни сделки с Иран и Афганистан**, свързани с развитието на пристанището Чабахар – инициатива, предназначена да улесни търговията и транспорта в богатите на газ Централна Азия, Афганистан и Индия. Ако Иран продължава да работи с талибаните, доверието в него може да бъде подкопано и това да навреди на икономическите му връзки.

Може би Техеран играе двойна игра: докато работи с официален Кабул, подпомага и талибаните. Сделката със САЩ може да затопли отношенията с Вашингтон, но приятелството е далеч. Междувременно, американското присъствие в Афганистан дразни и притеснява иранците. Също така, едва ли Иран би стоял просто така и да прекъсне контактите си с група, която контролира територии за първи път от 2001 насам и дори е в офанзива.

Отношенията между Иран и талибаните могат да се опишат с обработена версия на една добре позната фраза от дипломацията: врагът на моя враг е понякога мой приятел.

Текстът, с малки промени, е публикуван първо в Actualno.com от Руслан Трад.

СИТУАЦИЯТА В ЛИБИЯ

През последните дни бойци, действащи в рамките на подкрепеното от ООН правителство на единството в Либия, напредват по протежение на крайбрежието в посока крепостта на Даеш („Ислямска държава“) в град Сирт.

Две отделни милиции се сражават по пътя си към града през последните дни, атакуващи от изток и от запад в некоординирани кампании, които обаче намалиха териториите, контролирани от Даеш по брега. На 1 юни, една от милициите съобщи, че е завзел контролът върху електроцентраля в Сирт, на около 30 км. западно от града.

Напредването се случва в слабо населени райони и не е ясно дали милициите от изток и запад ще имат силите и волята да достигнат до Сирт, който се смята, че е силно укрепен и служи за приемна база за няколко хиляди чуждестранни бойци, включително около 300 нигерийци от Боко Харам.

Анализатори и дипломати предупредиха последната седмица, че докато настъплението срещу Даеш изглежда първостепенен приоритет на Запада в Либия, също така се **рисува да се дестабилизира крехкото спокойствие между конкурентните групи в Западна и Източна Либия.**

Завземането на електроцентралата, където избухнаха сражения на 1 юни, е добра новина, тъй като е жизненоважна за град Сирт. Нападението беше започнато от милициите от Мисрата в отговор на атаки от страна на Даеш, при които през последните седмици загинаха десетки бойци на Мисрата.

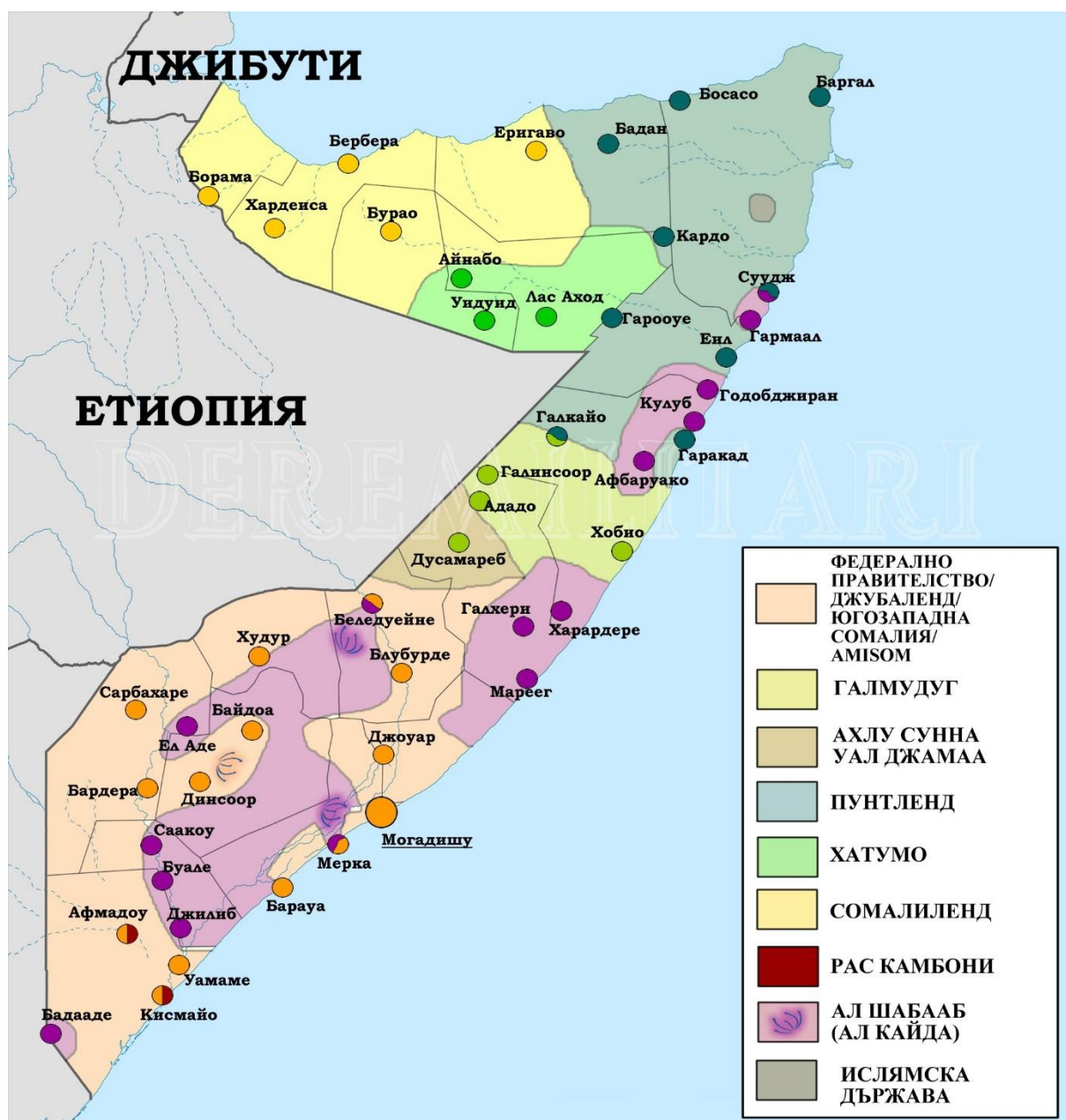
От източната страна на града, атаката се води от **Ибрахим Джатран**, млад командир на милицията, който контролира участък от крайбрежието, известен като „Петролен полумесец“, заради концентрацията на петролни терманил. През последните дни неговата група завзе крайбрежния град **Бин Джауад** и напредва към град Науфалия. Така, неговата група, известна като **Охрана на петролните съоръжения**, ще се доближи на около 120 км. от Сирт.

Не е ясно все още дали чуждестранни сили играят пряка роля в офанзивата. Миналата седмица в британски медии се появи информация, че в Мисрата действат специални части от Великобритания, които са унищожили камион, пълен с експлозиви, принадлежал на Даеш. Но официален Лондон засега запазва мълчание.

Нападението над Сирт, обаче, може допълнително да изолира генерал Халифа Хафтар, който ръководи либийските сили в Източна Либия и е изключително срещу подкрепеното от ООН правителство. Той не би се включил в него, докато не бъдат разпуснати милициите в Западна Либия. Именно той заяви в средата на май, че ще завземе Сирт. Подкрепата за милициите в Мисрата подрива имиджа му и го изолира в напредването към крепостта на Даеш.

В синхрон с разделението, **източният клон на Централната банка обяви през седмицата, че е отпечатала 4 млрд. либийски динара с помощта на Русия.** В Триполи динарите традиционни се печатат в сътрудничество с Великобритания.

СИТУАЦИЯТА В СОМАЛИЯ

Освен напредването на Ал Шабааб, **радикалите успяха да ударят и луксозния хотел „Амбасадор“** в столицата Могадису, [убивайки 16 души](#), от които 2 депутати. 55 са ранените. Атаката с кола-бомба представлява сериозен удар по сигурността в столицата.

На 1 юни враждуващи страни размениха затворници. Про-правителствените сили пуснаха 19 бойци на бунтовниците хути срещу 16 свои. Размяната идва след като правителството на Йемен и бунтовниците се споразумяха да върнат по половината от задържаните от тях бойци в рамките на 20 дни. Този акт е част от мирните преговори, които започнаха на 21 април в Кувейт и продължават.

През изминалата седмица и Ал Кайда на Арабския полуостров, и Даеш („Ислямска държава“) застрашават цивилни обекти след няколко нападения, за щастие повечето усетени. Примирието, обаче, е поставено под въпрос заради засилването на радикалните групи и размяната на обвинения между бунтовниците и правителството, че екстремистите не са изтласквани.